

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 309/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť R. G., Poľská republika, W. S., Poľská republika, B. L., Poľská republika, a M. K., Poľská republika, zastúpených advokátom JUDr. F. K., P., ktorou namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 63/2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. G., W. S., B. L. a M. K. odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2007 doručená sťažnosť R. G., Poľská republika, W. S., Poľská republika, B. L., Poľská republika, a M. K., Poľská republika (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. F. K., P., v ktorej namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 63/2007.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uvádzajú, že 28. júla 1998 podali ako účastníci v správnom konaní Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) žalobu proti rozhodnutiam správneho orgánu - Colného riaditeľstva Slovenskej republiky sp. zn. 4534/98-2439/98/1 z 22. mája 1998, sp. zn. 4536/98-2441/98/1 z 22. mája 1998, sp. zn. 4532/98-2437/98/1 z 21. mája 1998 a sp. zn. 4535/98-2440/98/1 z 22. mája 1998.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 SŽ 110-113/98 z 5. augusta 1998 vyslovil svoju vecnú nepríslušnosť a predmetná vec bola postúpená Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“). Sťažovatelia podali 3. apríla 2001 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní. Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti č. Spr. 3262/01 z 26. apríla 2001 okrem iného uviedol, „... že v minulosti prišlo k prieťahom v konaní“. Okresný súd uznesením č. k. S 1/99-21 z 20. februára 2007 vyslovil v predmetnej veci svoju vecnú nepríslušnosť a postúpil ju krajskému súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd vo veci podľa názoru sťažovateľov nekonal, sťažovatelia podali 16. augusta 2007 sťažnosť na prieťahy v konaní, pretože „... po skutkovej a právnej stránke sa nejedná o náročnú vec...“.

V nadväznosti na uvedené sťažovatelia žiadali, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom rozhodne nasledovne:

„1. Krajský súd, Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 63/2007 porušila základné právo R. G., W. S., B. L. a M. K., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2. R. G., W. S., B. L. a M. K. priznáva primerané zadosťučinenie každému vo výške 100.000.- Sk (slovom: stotisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Krajskému súdu Bratislava prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 63/2007 konal bez zbytočných prieťahov.

4. Krajský súd Bratislava je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia R. G., W. S., B. L. a M. K., ktoré je povinný zaplatiť právnemu zástupcovi každého zo sťažovateľov advokátovi JUDr. F. K. vo výške 6.853,40 Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03, IV. ÚS 55/05).

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy skúma vždy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti posudzovanej veci najmä podľa týchto kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu v uvedenej veci.

Ústavný súd na základe preskúmania spisu krajského súdu vedeného pod sp. zn. 1 S 63/2007 zistil, že predmetom konania je rozhodovanie o správnej žalobe podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, pričom daná vec nevykazuje známky

skutkovej alebo právnej náročnosti. Ústavný súd tiež nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovatelia prispeli k predĺženiu konania.

Ústavný súd z predloženého spisu krajského súdu vedeného pod sp. zn. 1 S 63/2007 zistil, že okresný súd uznesením č. k. S 1/99-21 z 20. februára 2007 vyslovil svoju vecnú nepríslušnosť na konanie a danú vec postúpil krajskému súdu, ktorému bol spis doručený 8. marca 2007.

Krajský súd uznesením č. k. 1 S 63/2007-27 z 18. júna 2007 predmetné konanie zastavil z dôvodu neuhradenia súdneho poplatku sťažovateľmi za podanie návrhu na základe výzvy okresného súdu z 30. marca 2001 (právny zástupca sťažovateľov prevzal uvedenú výzvu 9. mája 2001). Potvrdenie o úhrade súdneho poplatku bolo krajskému súdu doručené 3. júla 2007. Krajský súd uznesením č. k. 1 S 63/2007-32 z 31. júla 2007 zrušil uznesenie č. k. 1 S 63/2007-27 z 18. júna 2007 z dôvodu úhrady súdneho poplatku sťažovateľmi a zároveň vydal pokyn doručiť predmetné uznesenie účastníkom konania.

Stanoviskom z 18. septembra 2007 sa zákonná sudkyňa na základe výzvy podpredsedu krajského súdu č. Spr. 2259/07 zo 14. septembra 2007 vyjadrila k sťažnosti sťažovateľov na prieťahy v konaní. Vo svojom stanovisku uviedla prehľad úkonov vykonaných v danej veci a na základe toho konštatovala, že *„Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie právneho zástupcu o prieťahoch v konaní zapríčinených procesným postupom nášho súdu nemá oporu v spise“*.

Vzhľadom na uvedený prehľad úkonov, ktoré krajský súd od doručenia spisu v danej veci vykonal, v spojení s dĺžkou predmetného konania na krajskom súde v čase doručenia ústavnej sťažnosti (5 mesiacov) ústavný súd nezistil zbytočné prieťahy v namietanom konaní ani príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu v danej veci a porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že ak by boli sťažovatelia uhradili súdny poplatok už na základe výzvy okresného súdu z 30. marca 2001, mohol krajský súd vykonávať úkony v merite veci a nie procesné úkony spojené so splnením poplatkovej povinnosti.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľov (napr. priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, úhrady trov právneho zastúpenia atď.).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. decembra 2007